

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613566576/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

sterne, og flere af dem havde samlet sig i en Kreds, hvor de, som det er Brug i disse Egne, underholdt sig med gamle Sagn, der vare gangne fra Mund til Mund giennem Aarhundreder, og hvori Sandhed og Digt vare saaledes blandede og sammensmeltede, at de vanskelig mere kunde skilles fra hinanden.

Det varede da heller ikke længe, før en stor Deel af Selskabet omringede de Fortællende. Blandt Tilhørerne indfandt sig en Mand, som aldeles ikke havde Hiem i denne Kreds, og som Enhver ugierne saac der, det var Toldbetienten Iwan, der, uagtet han vidste, at han havde mange Fiender paa dette Sted, dog, i Tillid til Czernims Giestfrihed, vovede sig did.

En ung Bonde, der længe havde siddet taus, med Haanden under Kinden, og betragtet Iwan, udbad sig endelig Tilladelse til at berette en selsom Hændelse, der var mødt ham selv, og da de Øvrige erklærede sig tilfredse dermed, fortalte han nedensstaaende vidunderlige Begivenhed.

»Jeg gik en Aften høit oppe mellem Biergene, tre Mile syd for Krakau, jeg vilde just ned til en By, hvori jeg alt saae Lysene brænde, og desuden skinne nede Maanen ind i Fieldrifterne, og det saae ud, ret som naar en stor Lampe skinner paa Saltet i Saltgruberne eller ned i en Salpeterhvælving. Nu blev jeg til Sinds at see op i Luften, og jeg mærkede da, at Maanen bestandig blev større og større, og kom nærmere og nærmere. Tilsidst blev den saa stor, som et maadeligt Vognhjul, og kom saa nær, at jeg blev bange, den skulde falde ned paa mit Hoved. Jeg bad da en Bøn til den hellige Stanislaus, og løb stærkt til, men det hjalp ikke, thi jo mere jeg løb, desmere løb Maanen efter. I det samme fornemte jeg en Hund, der gløede høit oppe i Luften, alle Hunde i Bondebyen svarede den, men den gløede skrappe, end alle de andre. Tilsidst kom det mig for, som